

OSTATNIE WIADOMOŚCI

Przemysłowe
2.10 z odb. w Adm
2.40 z odb. do domu

KRAKOWSKIE

10 gr.

Re VII. Kraków, Niedziela 20 lutego 1938 r. Nr. 50

Austria traci niepodległość?

Austriacki minister Spraw Wewnętrznych przybył do Berlina po instrukcje?—Pierwsza wizyta u Himmlera—Schuschnigg przed rozmową z Hitlerem zwracał się do Anglii o pomoc wojskową?

Kancl. Schuschnigg

BERLIN. Nie zapowiedziany przyjazd austriackiego ministra Seyss - Inquarta do Berlina wywołał w tutejszych kołach politycznych zarówno niemieckich, jak i zagranicznych olbrzymią sensację.

Wiadomość ta trzymana była w ścisłej tajemnicy do tego stopnia, iż niektórzy urzędnicy M. S. Z. po przyjeździe ministra austriackiego nie byli jeszcze o fakcie poinformowani.

Przyjazd ministra Seyss-Inquarta nastąpił bez żadnej ostentacji. Na dworcu powitał go radca ministerialny, dr. Keppler, który zawiadził gościa austriackiego przede wszystkim do szefa policji niemieckiej Himmlera.

Spotkanie to rozpoczęło serię rozmów, które przeprowadził Seyss - Inquarta w Berlinie.

O godz. 11 minister austriacki udał się do kanclerza Rzeszy, a następnie spotkał się z premierem Goeringiem oraz ministrem Ribbentropem.

Rozmowy, odbyte przez Seyss - Inquarta w Berlinie dowodzą, jak ważny i wszech-

stronny charakter posiada nie-urzędowa skądinąd wizyta. Prasa niemiecka oceniła w pełni jej znaczenie i chociaż powstrzymuje się od wszelkich komentarzy, to jednak sposób opublikowania wiadomości na ten temat na naczelnych miejscach pod olbrzymimi tytułami dowodzi, iż ocenia ona w zupełności doniosłość tego faktu.

Równocześnie podają dzienniki na widocznych miejscach przemówienie wygłoszone przez Seyss - Inquarta przy obejmowaniu służby w Wiedniu.

Przemówieniu temu nadaje prasa tutejsza charakter wydarzenia programowego, podając takie tytuły, jak „Służba w tradycji niemieckiej” (Lokal Anzeiger), „Radosna Austria” (Angriff) itp.

Szczególną uwagę poświęca się tu zdaniu Seyss - Inquarta, iż dopiero teraz Austrii dana jest możliwość „nawrotu do jedności organizacyjnej administracji wewnętrznej”.

Podkreślają tu również, że mówiąc o austriackiej służbie bezpieczeństwa Seyss - Inquarta

oświadczył, że „egzekutywa niemiecka nigdy nie zawiodła i nie zawiedzie”. Minister oczekuje, iż spełni ona swą służbę „w tradycji narodu niemieckiego i ojczyzny austriackiej”.

Nie mniejsze wrażenie wywarł tu końcowy ustęp mowy, w którym minister zastrzegł się, iż „wyprasza sobie, by obecnie ktokolwiek w Austrii rościł sobie prawo do większej niż on dbałości i troskliwości o ochronę interesów narodowych”.

LONDYN. — Sensacyjnie brzmi zaprzeczenie kół bryty-

skich, że kanclerz Schuschnigg przed udaniem się na spotkanie z kanclerzem Hitlerem w Berchtesgaden nie zwracał się do Anglii o pomoc wojskową dla obrony niepodległości Austrii.

Jak wynika z odpowiedzi na interpelację w Izbie Gmin, rząd angielski jest gotów wraz z zainteresowanymi państwami stanąć zbrojnie w obronie granic austriackich.

W dniu dzisiejszym należy się spodziewać wyjaśnienia sytuacji.

Uprzemysłowienie kraju głównym zadaniem

Min. Roman o polityce przemysłowo-handlowej

Dopiero wczoraj o godz. 6 po południu Sejm przystąpił do następnego punktu porządku dziennego, a mianowicie, do budżetu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Minister Roman, który zaledwie w środę zbierał wyrazy uznania od przewodniczącego i członków senackiej komisji budżetowej, wczoraj otrzymał huczne oklaski od Sejmu.

Referent pos. Sikorski przedstawił linię polityki gospodarczej, wskazując na wysiłki zmierzające do uprzemysłowienia kraju oraz na rozwój handlu zagranicznego. Następnie zabrał głos min. Roman, który w obszernym przemówieniu zabrał głos o kształcie naszych zagadnień gospodarczych.

MOWA MIN. ROMANA

Uprzemysłowienie kraju stanowi wspólny i naczelną nakaz naszej racji stanu tak polityczno-wojskowej, jak i społeczno-

gospodarczej. Wobec tego polityka uprzemysłowienia kraju winna być centralnym punktem naszych wysiłków—stwierdził min. Roman.

Według danych przedstawionych przez ministra, rozwój uprzemysłowienia w r. 1937 był dość znaczny, choć nie osiągnął jeszcze poziomu z okresu lat 1928-29, podczas gdy inne państwa ten poziom przekroczyły.

Dla utrzymania tendencji rozwojowej nieodzowne są trzy czynniki: 1) utrzymanie należytego tempa inwestycji publicznych i prywatnych, 2) zachowanie opłacalności gospodarstw rolnych, 3) odpowiednie kształtowanie się handlu zagranicznego równoległe do rozwoju wewnętrznego życia gospodarczego.

Kartele w obecnym stanie rzeczy, nie troszczą się o rozwój produkcji i dlatego stanowią

twór niepożądany.

Dalej zastanawia się minister nad zagadnieniem etatyzmu. Stwierdza, że według opinii komisji antyetatystycznej przedsięwzięcia państwowe są na ogół dobrze prowadzone, są natomiast nierentowne.

W polityce surowcowej należy przede wszystkim przestrzegać zasady unikania marnotrawstwa.

Za podstawową zasadę polityki przemysłowo - handlowej uważa minister zasadę fachowo-

ści, która winna być przestrzegana ściśle we wszelkich czynnościach.

Mysł uprzemysłowienia kraju stała się naczelnym zadaniem. Minister wzywa Sejm, by tę ideę zechciał dalej propagować, rozwijać i pogłębiać, bo to stwarza podstawę dla prosperity gospodarczych.

Po przemówieniu min. Romana rozpoczęła się dyskusja, w której zabierało głos 21 mówców. Rozprawa przeciągnęła się do późnej nocy.

Butenko uciekł z Bukaresztu za fałszywym paszportem

Butenko

PARYŻ. Havas donosi z Rzymu, że b. sowiecki charge d'affaires w Bukareszcie Butenko został wczoraj przyjęty przez ministra Spraw Zagr.

Butenko raz jeszcze wyjaśnił powody, które skłoniły go do ucieczki. Jak się okazuje, Butenko przekroczył granicę jugosłowiańsko-włoską w m. Po-

stumia dn. 11 bm. za fałszywym paszportem.

Po przybyciu do Mediolanu zgłosił się do władz włoskich, którym wyjawiał swe prawdziwe nazwisko.

Z Bukaresztu zawiadomiono członka tamtejszego poselstwa włoskiego, który znał Butenka osobiście. Po stwierdzeniu tożsamości, Butenko odjechał do Rzymu, dokąd przybył dn. 13 bm. wieczorem.

Bukareszt zawiadomił Moskwę, że Butenko odnalazł się w Rzymie.

W odpowiedzi komisarz Litwinow oświadczył, że rząd sowiecki nic wierzy w dobrowolny wyjazd Butenki!

„Jeżeli list jest autentyczny napisany rzeczywiście ręką Butenki — mówi Litwinow — to nie wątpimy, że Butenko dotychczas znajduje się w rękach tych, którzy go porwali, a którzy groźbami, a możliwie i torturami zmusili go do napisania listu”.

Sprawa Dziennika Wileńskiego

Interpelacja posłanki Pelczyńskiej

Na posiedzeniu Sejmu posłanka Pelczyńska złożyła następującą interpelację do p. Prezesa Rady Ministrów Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra WR i OP w sprawie obraźliwego użycia Narodu artykułu, umieszczonego w „Dzienniku Wileńskim”. Interpelacja ta brzmi:

W czasopiśmie „Dziennik Wileński” ukazał się artykuł niejakiego p. Cywińskiego. W artykule tym autor zniechęcił Naród Polski przez zelazne czół Marzanka Polski, Józefa Piłsudskiego.

Brak natychmiastowej interwencji ze strony władz przez zastosowanie właściwych środków prawnych do-

prowadził do wzburzenia opinii i do znanej ostrej reakcji korpusu oficerskiego garnizonu wileńskiego.

Spoleczeństwo polskie, dotknięte najbardziej w swych uczuciach dla Wodza Narodu, odczuło tym silniej zachowanie się grupy młodzieży aka demickiej manifestującej swe sympatie dla p. Cywińskiego na wiecu, a następnie w pochodzie zakłócającym spokój miasta okrzykami przeciw Armii.

Zapytuję jakiego zarządzenia poczynił Rząd celem zadośćuczynienia się boko obrażonemu uczuciom nie tylko całego Wilna, ale i wszystkich obywateli państwa polskiego, dla któ-

rych Józef Piłsudski pozostanie po waze czasy nietykalną personifikacją Wielkości i Godności Polski.

Jakich zamierza użyć środków celem unicestwienia na przyszłość podobnych gorzących zajęć?

W kołach parlamentarnych utrzymują, że Rząd udzieli na dzisiejszym posiedzeniu odpowiedzi pos. Pelczyńskiej.

Jak wiadomo pp. Cywiński i Zwierzyński są postawieni w stan oskarżenia z art. 152 KK. Artykuł ten brzmi: Kto publicznie lub wyszydza Naród, albo Państwo Polskie podlega karze więzienia do lat 3, lub aresztu do lat 3.

Austria podporządkowana Niemcom

Wkrótce nowa rekonstrukcja rządu wiedeńskiego

BERLIN. Korespondent PAT dowiaduje się z poinformowanego źródła następujących szczegółów, dotyczących układu między Rzeszą a Austrią.

Całkowite polityczne i gospodarcze przystosowanie Austrii do Rzeszy postępować ma w szybkim tempie.

W najbliższym okresie przewiduje się nową rekonstrukcję gabinetu austriackiego i wejście do rządu większej liczby ministrów narodo- socjalistycznych.

Tymczasem przygotowując będzie teren obecny minister Spraw Wewnętrznych Seiss Inpuart.

Czworakowa rozmowa Seiss Inpuarta z Hitlerem stanowi już wstęp do ułożenia jednolitej polityki wewnętrznej — przede wszystkim w stosunku do komunistów w Austrii.

Po tej linii rozwoju pójdzie również odpowiednie przystosowanie obecnego frontu ojczyźnianego. Do organizacji tej wprawdzie być mają masowo austriaccy narodowi socjaliści, przy czym obejmą oni we froncie ojczyźnianym, który zachowa swą nazwę, naczelne stanowiska.

Ustąpić zostaną od współpracy wszyscy ci, którzy dotychczas stali w jawnej i zdecydowanej opozycji do nowego kursu. M. in. opuścić ma stanowisko komisarz rządu dla prasy i radio Adam.

Podobne zbliżenie nastąpi w dziedzinie polityki zagranicznej Austrii, która przystosowana ma być do polityki zagranicznej Rzeszy.

W wyniku tego oczekiwać należy, że Austria w niedalekiej przyszłości przystąpi do paktu antykominternskiego i wystąpi z Ligi Narodów.

W dziedzinie gospodarczej

nastąpi również jak największe zbliżenie. Wszelkie cła mają być w obrocie między Niemcami a Austrią zniesione.

W dziedzinie finansowej mówi się o unii walutowej, która

ustali prawdopodobnie ścisły stosunek między marką a szylingiem. Przewidziane jest przy tym rozpoczęcie zaraz budowy autostrad przez Austrię w przedłużeniu niemieckich.

GIEŁDA

Dewizy: Holandia 295 90, Berlin (sprzedaż 213 07, kupno 212 01); Bruksela 89 75; Gdańsk 100 00.

Papiery procentowe: 3% poz. prem. inwest I-ej em. 82 00; II-ej em. 82 50; 4% państw. poz. prem. dolar. 43 25 — 43 00; 4% poz. konsolid. (większe) 67 75, (drobne) 66 75

Akcje: B. Polski 117 00; Warsz. Tow. Fabr. Cukru 35 50; Węgiel 30 75; Norblin 79 00; Ostrowiec 55 50; Starachowice 39 25 — 39 75 — 39 50.

Uposażenie nauczycieli jest zbyt niskie

Budżet Min. Oświaty na plenum Sejmu

Na wczorajszym plenarnym posiedzeniu Sejmu rozpatrzone budżet Ministerstwa Oświaty. Referent pos. Pochmarski po przedstawieniu strony cyfrowej wskazuje na niedociągnięcia w przeprowadzeniu reformy szkolnictwa. Uposażenie nauczycieli jest zbyt niskie, a obowiązki bardzo duże. Sprawa Związku Nauczycielstwa Polskiego weszła na tory pacyfikacji i obowiązkiem naszym jest nie przyczynić się do drażnienia stosunków w tym zakresie.

WYCHOWANIE
Obszerne referent przedstawia zagadnienie wychowania. Musimy wychować człowieka. Jeśli zagadnienie wychowania będzie zagadnieniem odrodzenia człowieka, jeżeli wpajany patriotyzm postawi przed oczyma wielką wizję Polski wówczas wszystkie organizacje, które oświecają umysł, duszę spotkają się razem.

Utrzymanie systemu Józefa Piłsudskiego jest zadaniem mężów stanu, prowadzących Pol-

skę. Zachwianie jego będzie dla Polski groźne.

MOWA MINISTRA ŚWIĘTOSŁAWSKIEGO

Po referencie zabrał głos min. prof. Świętosławski, który w przemówieniu swoim omówił program wychowania młodzieży podkreślając, że musi on być uniezależniony od panujących nastrojów, od każdorazowego Rządu i hasel głoszonych w innych krajach.

Musi on jednak być oparty na zachodniej cywilizacji, własnej

tradycji, Konstytucji i obowiązujących ustawach.

Szkola musi kłaść nacisk, by młodzież była wychowana religijnie, miała cześć dla rodziców i rodziny, miłość bliźniego, a gotowość do czynu musi być rzeczywistością.

Stosunek młodzieży polskiej do niepolskiej musi się opierać na uczuciu, rozumie i tradycji z uwzględnieniem struktury Polski. Młodzież niepolska musi poznać kulturę polską i nauczyć się ją szanować oraz przygotować się do przyszłych zadań dla dobra Państwa.

Młodzież niepolską należy kształcić na obywateli lojalnych uniezależnionych od sił zewnątrz.

W kształceniu młodzieży musi być utrzymana równowaga między interesami jednostki a interesami Państwa. Szkoła musi się przygotowywać do wszystkich zawodów praktycznie i teoretycznie, szczególnie zaś do handlu. Musimy odrobić zaległości minionych wieków.

Nad referatem pos. Pochmarskiego i przemówieniem min. Świętosławskiego rozwinęła się obszerna dyskusja. Najwięcej poświęcono uwag sprawom wychowawczym i w tym miejscu najbardziej rozchodziły się poglądy mówców. Wszyscy jednak godzili się na pewne ogólne zarysy wychowawcze.

Jedni uważali, że za mało jest ducha religijnego w szkole. Jedna grupa atakowała szczególnie ostro Z. N. P., druga zaś broniła Zw. Nauczycielstwa.

W ocenie polityki Ministerstwa nie było jednomyślności. Zarzucano min. Świętosławskiemu, że jest za słaby, miękki i to jest widoczne w jego stosunku do młodzieży.

Brygada Obrony Narodowej

została zaprzysiężona w Cytadeli warszawskiej

Dnia 17 bm. na historycznym placu Gwardii w Cytadeli odbyła się przysięga ochotników Warszawskiej Brygady Obrony Narodowej.

O godz. 9.20 w karnym ordynku stanął batalion Warszawskiej Brygady Obrony Narodowej, ochotnicy oraz kompania pułku piechoty „Dzieci Warszawy” ze sztandarem i orkiestrą.

O godz. 9.45 — z ramienia Dowódcy Okręgu Korpusu Nr I d-ca Brygady ppłk. Piwnicki Zygmunt w otoczeniu przedstawicieli władz administracyjnych i samorządowych odebrał raport, po czym w kościele Sw. Jerzego odbyło się uroczyste nabożeństwo.

Po nabożeństwie ustawiony w

czworobok batalion O. N. asystował przy przysiędze ochotników, po której d-ca Brygady w żołnierskich słowach scharakteryzował sylwetkę żołnierza Obrony Narodowej, nawiązując do świetnych tradycji warszawskich ochotniczych formacji, które tak chlubnie zapisały się w historii walk o Niepodległość Ojczyzny.

Trzykrotnym potężnym okrzykiem na cześć Pana Prezydenta Rzeczypospolitej i Marszałka Śmigłego-Rydza zakończone zostało przemówienie dowódcy

Brygady O. N.

Podniosła tę uroczystość zakończyła defilada, podczas której nowozaprzysiężeni ochotnicy dzielnym wyglądem, swą postawą i dziarskim krokiem niewiele ustępowali starym żołnierzom.

Po defiladzie i żołnierskim obiedzie ochotnicy pod silnym wrażeniem przeżytych w tym dniu chwil, odeszli do domów i warsztatów pracy, gotowi stanąć na każde wezwanie, gdyż taki jest los żołnierza i na tym polega jego służba.

Sen. Dąbkowski prezesem

Koła Parlamentarnego O. Z. N.

Wczoraj o godz. 2 po południu odbyło się posiedzenie koła parlamentarnego O.Z.N. Posiedzenie zagał szef O.Z.N. gen. Skwarczyński, zaznaczając, że na porządku dziennym znajduje się wybór nowego przewodniczącego.

Zgłoszono kandydaturę sen. Dąbkowskiego. Sen. Kozłowski wniósł o tajne głosowanie. Wniosek ten został odrzucony: w jawnym głosowaniu obrano sen. Dąbkowskiego przewodniczącym koła parlamentarnego O. Z. N.

POMADKI DO UST SZACHA

Unieważnienia testamentu domagają się spadkobiercy ks. Pszczyńskiego

Spadkobiercy zmarłego księcia Pszczyńskiego niezadowoleni z podziału wielomilionowej schedy, starają się o unieważnienie testamentu zmarłego.

Między innymi starszy syn księcia Jan Henryk 17-ty, występuje o unieważnienie testamentu, wysuwając charakterystyczne zarzuty. Akt ostatniej woli zmarłego był spisany w języku niemieckim, podczas gdy

protokół sporządzenia testamentu spisano w języku polskim. Zgodnie z przepisami obowiązującymi na Górnym Śląsku, niezgodność językowa stanowi uchybienie formalne, powodujące unieważnienie testamentu.

Sąd Grodzki w Katowicach zwrócił się wobec tego do niemieckiego sądu w Waldenburgu o dostarczenie drugiego testamentu, sporządzonego na terenie Niemiec.

Dyplomaci pod nadzorem G.P.U.

Armia sowiecka bez wodzów

BERLIN. „Voelkischer Beobachter” zamieszcza wywiad swego rzymskiego korespondenta z byłym charge d'affaires sowieckim w Bukareszcie Butenką, który oświadczył, iż schronił się do Włoch, ponieważ kraj ten obok Niemiec należy do nielicznych krajów, gdzie może się czuć bezpiecznym i nie obawiać się zasadzek ze strony bolszewików.

Mówiąc o sytuacji sowieckich dyptomatów, Butenko oświadczył, iż są oni wszyscy pod nadzorem G.P.U. Najwybitniejszych dyptomatów sowieckich, jak Karahana, Jureniewa, Bernina i Krestiuńskiego wraz

z wielu innymi wrzucono do więzienia, a następnie po skandalicznych procesach rozstrzelano.

Ten sam los spotkał pierwszego sekretarza Litwinowa Hirschelmana. Pośa sowieckiego w Pradze Aleksandrowskiego chciano również ściągnąć do Moskwy i skazać, ale zaniechano tego ze względu na bliskie stosunki, jakie łączyły go z pewnymi kołami czechosłowackimi. Natomiast rozstrzelano b. ambasadora w Chinach Bogomołowa.

Mówiąc o Litwinowie, Butenko oświadczył: Jest to postać czysto symboliczna. Urzy-

muje się, ponieważ nie ma nikogo innego. Zdaniem Butenki nie jest wykluczone, iż może on wykorzystać jeden ze swych pobytów w Genewie, by więcej nie powrócić do Moskwy.

Armia sowiecka, oświadczył dalej Butenko, nie posiada prawdziwego wojskowego dowództwa, ponieważ najzdolniejsi z generałów zostali rozstrzelani. Wielkie masy ludności, żyjące w głodzie, a nawet pewna część robotników, nie chcą nic wiedzieć o służbie wojskowej.

Ustrój bolszewicki Butenko określa jako system, który zawiera tak najbardziej nieprawdopodobne sprzeczności

Straszna tragedia rodzinna

Rozplatał żonie głowę, zamordował 2 dzieci i poderzwał sobie gardło

Mieszkańcy Bolechowa (pow. doliński) zostali wstrząśnięci straszną tragedią rodzinną, której ofiarą padły 3 osoby.

27-letni robotnik Jan Parachoniak, wróciwszy z pracy w tartaku do domu, nie wymówiłszy słowa, rzucił się z siekierą na żonę, karmiącą 5-miesięczną córeczkę Irenę. Robotnik zadał żonie straszny cios z tyłu, rozplatając jej głowę. Następnie Parachoniak zabił córeczkę i 18-miesięcznego synka.

Po dokonaniu tego bestialskiego mordu Parachoniak przeciął sobie brzytwą gardło. Z otwartej tętnicy buchnęła strumieniem krew.

Zbrodnię odkrył jeden z kolegów robotnika, który przybył do

Parachoniaka z wizytą. Robotnik przerażony widokiem czerwiej ciał leżących w kałużach krwi, zaalarmował policję.

Parachoniakowa, która dawała jeszcze słabe oznaki życia, przewieziono do szpitala. Stan jej jest beznadziejny.

Ciała nieszczęśliwych dzieci i dzieciobójcy zabezpieczono do czasu przybycia komisji sądowo-lekarskiej.

Policja prowadzi energiczne śledztwo w tej sprawie, chcąc ustalić, co pchnęło Parachoniaka do dokonania tak straszliwej zbrodni.

Maruszczyko w Warszawie

W dniu 22 b. m. stanie przed sądem

Głośny bandyta Maruszczyko został przewieziony z Bielska do Warszawy pod silną eskortą policyjną.

W dniu 22 bm. Maruszczyko stanie przed warszawskim Sądem Okręgowym pod zarzutem

współdziałania w zabójstwie wywiadowcy s. p. Baka na ulicy Żurawiej. Bandytę sprowadzono do Warszawy na kilka dni przed procesem, ponieważ wyraził on prośbę przejrzenia akt sprawy

Wesoły Kącik

Hrabina i dorożkarz

Pani hrabina nigdy w życiu nie była lokatorką i nie jeździła dorożką.

Przyzwyczajona była, żeby mieszkać we własnym pałacu i jeździć własnym powozem.

Ale cóż... Pałac i powóz sprzedano z licytacji i pani hrabina musiała zosłać lokatorką i jeździć dorożką.

Jedno jej tylko z dawnych, świetnych czasów zostało przyzwyczajenie. Żeby do służby, do pokojówki, lokaja i stangreta mówić „ty”.

I zdarzyło się pewnego razu, że wsiadając do dorożki, zapomniała iż dorożkarz warszawski, to nie stangret.

— Jedź do Łazienek! — powiedziała krótko.

Dorożkarz, pan Kicior, obejrzał się zdziwiony, jakby nie wierząc własnym uszom.

— Że jak, proszę pani?

— Jedź do Łazienek! — powtórzyła ostro pani hrabina.

Pan Kicior, zamiast jechać, zląkł z koźlą i ku zdumieniu pasażerki usiadł obok niej.

— Trochę niby jesteś kobietą w latach — rzekł oglądając ją uważnie. — Ale jeszcze niczego. Można wytrzymać. Będziem do siebie pasowali, bo coś mi się widzi, że kobiątka jesteś trunkowa.

— Co to ma znaczyć?! — przeraziła się pani hrabina.

— He, he! — zaśmiał się pan Kicior. — Nie udawaj! Dobrze wiesz, co to ma znaczyć! Miłość, skarbie mój najdroższy! Dobrze trafiłaś, bo kawaler jestem. Mieszkanko sobie skromne urządzim i będziemy żyli jak w raju! Uprzedzam tylko, że nie lubię, żeby u mnie kobieta za dużo pyskowała! Morde u mnie trza trzymać na zamek, bo inaczej może być źle! Od razu pierę!

Pani hrabina oniemiała ze zdumienia. I dopiero, gdy pan Kicior nachylił się, żeby na jej ustach wycisnąć pocałunek, odzyskała przytomność.

— Raunku! — wrzasnęła. Zbiegli się ludzie, nadbiegli policjant.

— Proszę go aresztować! — sapała wzburzona arystokratka. — Ten człowiek mnie napastował!

— Ja?! — zdziwił się pan Kicior. — A to dopiero przewrotny babsztyl! Sama mnie, panie władzo, pod włos wzięła. Powia da do mnie: „Jedź do Łazienek”. Na „ty” do mnie mówił A do kogo się mówi „ty”? Do męża, panie władzo, do narzeczonego, albo w ogóle do ukochanego mężczyzny! Więc, kiedy mi „ty” powiedziała, myślę sobie: przypadłem babie do gustu. I jej powiadam, że owszem nie od tego jestem. Na miłość zawsze miłością odpowiadam.

Po jeżeli, panie władzo, nie z miłości, to jakim prawem ona „ty” do mnie mówiła? Przecież świń z nią razem nie pastem! Napoleon Sadek.

Nasza wielka ankieta z licznymi nagrodami Co bym zrobił, gdybym został ministrem, posłem, bankierem, lub prezydentem miasta?

W najbliższych dniach została zamknięta przyjmowanie odpowiedzi ankietowych. Kto więc jeszcze nie wziął udziału w ankiecie, a ma zamiar, niech

nadesłane list natychmiast, gdyż wkrótce może być za późno. P. Marian Cieszyński z Krakowa (Sołtyka 17) taki kresli dla siebie plan pracy na stanowisku ministra

nie być społeczne tj. nie tylko żeby korzystał tylko ci, co pracują i są zdrowi, ale wszyscy, bo jak przestał je pracować wszystko się kończy, a przecież pracując nie ma możliwości się leczyć, gdyż brak mu czasu, a przy tym chorego by nie przyjęli, a zdrowemu żadna pomoc lekarska nie jest potrzebna.

Zabroniłbym stawiania pomników nawet najslawniejszym ludziom. Największym pomnikiem danego osobnika byłby gmach szkolny lub szpital lub też gmach, w którym by mogli mieszkać ludzie za niewielką opłatą.

Wszystkie baraki bym skasowała, ponieważ kiedyś jeden z takich zwiedzałam a który niczem się nie różnił od pomieszczenia dla trzody chlewnej. Dosłownie jedna wielka hala, w której były porobione przegrody oczywiście bez żadnego pulapu, tak, że z jednej do drugiej można było przechodzić górą. A więc gdy wyszedł mieszkaniec takiej przegrody sąsiedzi z najbliższych mu przegrod mogli swobodnie a niego gospodarować.

Chciałby być dyktatorem

P. Józef Trapszo, emeryt kołojowy z Nowej Wilejki (ul. Polocka 19 m. 15), pisze:

115 Gdybym został ministrem, to bym bez Rady Ministrów ważniejszych spraw państwowych nie mógł załatwić, a ponadto Sejm i Senat kreowałyby moją działalność. W rezultacie moje działanie byłoby bardzo ograniczone.

Gdybym był posłem, to na poparcie moich projektów miałbym zaledwie jeden głos, a więc byłby to głos wciśnięty na puszczy. I znów nic nie mógłbym zdziałać.

Gdybym był burmistrzem, uruchomiłbym duże warsztaty pracy, aby zatrudnić bezrobotnych. Wydejąc duże kapitały na ten cel, rodzina moja i w ogóle krewni staraliby się, aby mnie uważano za niepożytecznego, marnotrawcę i przebaciliby mi zarządzenie własnego majątku i w rezultacie nie mógłbym nic zrobić.

Gdybym był prezydentem miasta, nie mógłbym nic zrobić bez zgody Rady Miejskiej, a jak wiemy z praktyki, tę zgodę osiągnąć jest bardzo trudno.

Pozostaje jedna możliwość, aby uszczęśliwić ludzkość: chciałbym być mądrym i dobrotliwym dyktatorem. Wszystko bym mógł wtedy zrobić, nawet raj na polskiej ziemi. Dyktatorem przez nikogo nie krępowanym, nawet przez własną żonę.

Jutro zamieścimy dalszy ciąg odpowiedzi ankietowych.

Przez poprawę dróg do pomyślności powszechnej

113 Pierwszym mým dążeniem byłoby poprawić stan dróg. Doprowadzić do tego, by z nich miał pociechę kmiotek — bezrobotni — turyści i przemysł budowlany.

Skończyłyby się zleczenia na złe drogi. Stałyby się błogosławieństwem dla wsi, rozwinięłyby się turystyka, bezrobotni znaleźliby pracę.

Wpłynęłoby to również na rozwój miast, miasteczek i wiosek, potniałoby frody żywiołowe.

Krótko mówiąc, z dobrodziejstwa dróg skorzystałby wszyscy i minister, który tego dokona stanie się bożyszczem wszystkich klas i sfer.

Nie mam na myśli tylko głównych dróg, lecz również drogi w wioskach i drogi boczne. Czas nagli!

Śmierć dla t. zw. defraudantów!

P. Marysia Kujawianka z Włocławka tak przedstawia sprawę:

114 Przede wszystkim wyrzuciłabym wszystkie panny i mężatki, które pracują jedynie na pudry, perfumy i stroje. Znam takie panie, których mężowie pobierają 700 zł. pensji, mają do my, a one zajmują państwowe posady gdy inni z głodu umierają, lub nie mogą doczekać się śmierci popełniając samobójstwa.

Skasowałabym wszystkie protekcje. Pracę powinna być dla wszystkich, a nie dla tych tylko, co mają szerokie plecy, gdy tymczasem inni tygodniami, miesiącami, a nieraz i latami chodzą od biura do biura, składając setki podań, a pracy, jak nie ma dla nich tak nie ma.

Przeprowadziłabym ścisłą kontrolę nad bezrobotnymi, którzy pobierają zapomogi, bo wielu jest takich,

RADIO

WARSZAWA I (Raszyn)

SOBOTA, 19. II. 1938 r. Godz. 6.15 „Kiedy ranne”. 6.20 Gimnastyka. 6.40 Muzyka (płyty). 7.00 Dziennik poranny. 7.15 Muzyka (płyty). 8.00 Audycja dla szkół. 8.10—11.15 Przerwa. 11.15 Audycja dla szkół. 11.40 Płyty. 11.57 Sygnał czasu. 12.03 Audycja południowa. 13.00—15.30 Przerwa. 15.30 Wiadomości gospodarcze. 15.45 „Jak zabawa — to zabawa” — karnawałowa audycja dla dzieci. 16.50 Pogadanka aktualna. 17.00 Felieton. 17.15 Recital fortepianowy. 17.50 Nasz program. 18.00 Wiadomości sportowe. 18.10 Pogadanka społeczna. 18.15 Piosenki. 18.30 Program na jutro. 18.35 Audycja dla wsi. 19.00 Audycja dla Polaków za granicą. 19.50 Pogadanka aktualna. 20.00 „Kwiaty polskie” — Koncert rozrywkowy. 20.45 Dziennik wieczorny. 20.55 Pogadanka aktualna. 21.00—2.00 Wielka wieczornica taneczna.

WARSZAWA II (Mokotów)

Godz. 13.00 Koncert rozrywkowy (płyty). 14.00 Parę informacji. 14.05 Program na jutro. 14.10 Koncert popularny (płyty). 15.00 Pogadanka aktualna. 15.10 Wiadomości sportowe. 15.15 1000 taktów muzyki. 16.15—18.00 Przerwa. 18.00 Płyty. 19.00 Muzyka lekka (płyty). 19.55 Życie kulturalne stolicy. 20.00—22.00 Przerwa. 22.00 „Literatura mojej zony” — opowiadanie. 22.15 Recital fortepianowy. 23.00—24.00 Transmisja z balu Koła Inżynierii Wodnej — słuchaczy Politechniki Warszawskiej.

HIGIENA — TO ZDROWIE

Wielu higienistów twierdzi, że jedynie mechanicznie wykonane opakowanie proszków daje gwarancję całkowitej higieny.

MASZYNOWO — BEZ DOTYKU RAK

wykonane proszki „Migreno-Nervosin” z KOGUTKIEM W

TOREBKACH (nowe opakowanie) DAJĄ TĘ GWARANCJĘ.

Dbając więc o własne zdrowie, żądajcie proszków Z KOGUTKIEM tylko w MECHANICZNIE WYKONANYCH TOREBKACH, — gdyż dzięki temu unikniecie narażenia zdrowia na przykre niespodzianki.

którzy mają uboczne zajęcia i całej rodziny pracują, a przy tym otrzymują zasilki pieniężne, jak i w nauce, gdy tymczasem wielu jest takich nie objętych opieką co dosłownie nie mają co włożyć do ust.

Skasowałabym wszystkie więzienia bo złych one nie naprawia. Mamy setki przykładów, że zbrodniarze, włamywacze lub złodzieje jeszcze tego samego dnia po wyjściu z więzienia poplącają te same zbrodnie, za które byli zamknięci.

Zabójca, szpieg i tak zwany „defraudant” powinien być karany śmiercią, a nie powinien być przenoszony na inną posadę i do tego z dobrą odprawą.

Gdyby chociaż jeden taki pan zawisł na szubienicy, mniej byłoby amatorów narodowego grosza.

Ubezpieczalnie rzeczywiście powin

Advertisement for Shirley Temple Gilot soap, featuring the text 'uzywajcie mydla SHIRLEY Gilot PARIS' and 'zawiera ono olejki oliwkowe ktore udelikatniaja cerę.'

Pragnąc konkubinat uświęcić małżeństwem chciała zamordować własne dziecko

Robotnicza dzielnica Gdyni na Grabówku przeżyła w dniu wczorajszym straszną sensację, która tylko dzięki zimnej krwi i przytomności umysłu kilku osób zakończyła się szczęśliwie.

W dzielnicy tej przy ul. Podgórnej w pobliżu Obozu Emi-

gracyjnego zamieszkiwała wraz ze swym dzieckiem niejaka Cywińska.

Kobieta ta utrzymywała bliższe stosunki z pewnym robotnikiem nazwiskiem Sprond. Stosunki obojga kochanków były dość poprawne, a połączeniu ich węzłem małżeńskim stało na przeszkodzie, jak mówił kochanek — dziecko.

Nieszczęśliwa kobieta, pragnąca wyjść za mąż i kochająca równocześnie swoje dziecko, dość często znajdowała się w strasznej rozterce i począła zdradzać rozstrój nerwowy.

W dniu wczorajszym w godzinach popołudniowych Ciwińska dostała nagle napadu szału i ze strasznym krzykiem rzuciła się na swoje dziecko z zamiarem uduszenia go.

Na szczęście znaleźli się w pobliżu sąsiedzi, którzy wyrwali dziecko z rąk furii, ją zaś samą obezwładnili i wezwali lekarza.

Wypadek ten, przypominający szereg zbrodni, dokonanych ostatnio na terenie kilku innych miast, wywołał w całej dzielnicy zrozumiałe poruszenie.

Sukiennicy w obronie swego bytu domaga się praw rzemieślniczych

Do Związku Izb Rzemieślniczych R. P. wpłynął memoriał Zgromadzenia Sukienników m. Zgierza o przywrócenie praw rzemieślniczych zawodowi sukiennicznemu (tkackiemu).

Jak wiadomo, obowiązujące prawo przemysłowe uznaje sukiennictwo za przemysł wolny t. zn. za taki do wykonywania którego nie trzeba wykazywać się posiadaniem dowodu uzdolnienia zawodowego.

Sukiennicy uważają taki stan rzeczy za wysoce niebezpieczny dla przyszłości swego zawodu, gdyż poziom fachowy su-

kiennictwa coraz bardziej się obniża i daje się odczuwać brak wykwalifikowanych specjalistów.

Z drugiej strony ostra walka konkurencyjna między poszczególnymi wytwórcami prowadzi do zubożenia zawodu i do rozpowszechniania się produkcji sposobem chałupniczym.

W tych warunkach uznanie sukiennictwa za rzemiosło, orzez co zapewni się temu zawodowi opiekę Izb Rzemieślniczych, wydaje się całkowicie uzasadnione.

Szereg ataków terrorystycznych na kolonie i osiedla żydowskie w Palestynie

JEROZOLIMA. W Palestynie doszło ponownie do szeregu ataków terrorystycznych na kolonie i osiedla żydowskie.

Z różnych stron kraju donoszą o napaściach dokonywanych przez grupy złożone z kilkuset osób na samotnie położone domy.

W koloniach Ataroth i Ne-

veyakov, położonych na północ od Jerzolimy oraz Bensheim na równinie Telawivu ponieśli koloniści żydowscy znaczne straty materialne.

W górzystych okolicach Palestyny przeprowadza wojsko i policja akcje, mającą na celu oćoczenie band terrorystów, które tam znalazły schronienie.

DZIEŃ ZAPŁATY

WSTRZĄSAJĄCA POWIEŚĆ O BOHATERSTWIE,
MIŁOŚCI I POŚWIĘCENIU

Pani Zawistowska podsłuchiwała rozmowę pod drzwiami, w której dowiedziała się, że Sawicki jest zakochany w Jadzi. Napisała od razu list do Sawickiej, zawezwała Sawickiego do osobnego pokoju i zapytała go, czy Jadzia jest naprawdę jego kuzynką.

Sawicki spoglądał na nią szeroko otwartymi oczyma.

Wzrok jego mieścił w sobie wszystko: przestach, zdziwienie i gniew. To pytanie zabolowało go. Odpowiedział:

— Nie rozumiem pytania pani...

— Panie Sawicki, pomówmy szczerze — powiedziała pani Zawistowska, zagryzając wargi.

— Mówię zawsze szczerze — odparł Sawicki.

— A jednak minął się pan z prawdą...

— Z jaką prawdą?

— Albowiem ta pani nie jest pańską kuzynką.

— Kim więc ona jest? — powiedział Sawicki, zagniewanym głosem.

— O tym pan sam wie dobrze, panie Sawicki...

— Zresztą, o co pani chodzi? Nie rozumiem w ogóle tego pytania...

Pani Zawistowska znów odkaslnęła, po czym ochryplym głosem wykrztusiła:

— Proszę pana, nie mogę zezwolić na to, by u mnie w domu mężczyzna, mąż mojej kuzynki zdradzał swą żonę...

— Nie zdradzam żadnej kobiety — ostrym głosem odpowiedział Sawicki.

— Stwierdzam, że zdradza pan swoją żonę — stanowczym głosem stwierdziła pani Zawistowska.

Sawicki zerwał się gwałtownie z krzesła, na którym siedział i zagniewany powiedział:

— Proszę więcej na ten temat ze mną nie mówić. Nie jest pani rzeczą, czy ja zdradzam swoją żonę, czy jej nie zdradzam. To moja prywatna sprawa...

Miotał się z gniewu:

— Panie Sawicki — powiedziała Zawistowska — To jest moja sprawa, skoro rzecz dzieje się u mnie w domu. Czy zrozumiał pan nareszcie?

— O co właściwie chodzi? — spoglądał na nią zdziwiony. — Kuzynka moja jest ciężko chora, korzystając z naszej przyjaźni pozwoliłem sobie sprowadzić ją tu, do państwa. Leży cały czas ciężko chora. Cóż więc odbywa się w pani domu? Naprawdę nie pojmuję o co pani chodzi...

— Pragnę tylko jednej rzeczy — odrzekła Zawistowska. — Proszę, by pan opuścił moje mieszkanie wraz z tą kobietą.

Mówiła bardzo ostro, podkreślając każde słowo.

Sawicki stał chwilę milczący, zgrzytając zębami. Po tym odrzekł:

— No dobrze, jak tylko chora wyzdrowieje nieco, jak tylko lekarz pozwoli podnieść jej się z łóżka, wyjdziemy stąd i noga nasza więcej nie stanie

w pani domu...

— Panie Stanisławie... — chciała coś odpowiedzieć, ale głos jej urwał się i nie skończyła swych słów, jak gdyby obawiała się wypowiedzieć to, co zamierzała rzec.

— O co pani chodzi? — powiedział spokojnie, syczącym głosem, czy jej pały gniewem.

— Chciałabym jednak, by pan mi wyznał całą prawdę.

— Pani Geniu, pani nie jest sędzią śledczym.

— Wobec tego domagam się, by pan jeszcze jutro z rana zabrał się do niewiadzącego do szpitala. Nie pozwolę, by w moim domu...

— Co w pani domu — drżącym głosem zapytał Sawicki.

— Wie pan sam wszystko...

— Nic nie wiem... — namyślał się chwilę, po czym dodał. — Zresztą, sądzę, że pan Zawistowski jest również panem tu, w tym domu...

Zbliżył się do drzwi i wyszedł. Świeże, zimowe powietrze nieco uspokoiło jego nerwy.

Skąd zdolała się ta kobieta dowiedzieć, że Jadzia nie jest jego kuzynką? Cemu nagle przybyła z piosenką o jakiejś zdradzie? Przecież nikogo nie zdradza! Ze swoją żoną rozszedł się już... Nie mają ze sobą już nic wspólnego.

Jakim prawem prawi mu ta kobieta morały? Jemu, który tyle poświęcił, tyle rzucił na ołtarz miłości.

Szedł przed siebie ulicą i rozmyślał o tym, jak ciężkie niespodzianki sprawia mu wciąż los. Myślał o tym, że będzie zmuszony wieść wojnę z tą głupią kobietą, która stoi rzekomo na straży moralności. Jest taka przekonana o swym posłannictwie, że gotowa jest poświęcić wszystko, nawet chorą kobietę wyrzucić z łóżka...

Gdy wrócił do mieszkania Zawistowskich, pani Genia już spała. Zawistowski jeszcze krzątał się w kuchni, i gdy Sawicki wszedł, zapytał go dobro-

Prozrek od **BOLU GŁOWY**
DLA DOROSŁYCH ZE ZN. FRER.
KOWALSKINA
stosuje się również
**PRZY PRZEZIĘBIENIU
GRYPY I KATARZE**

Tajemnice szpiegostwa Pułk. Miasojedow, adiutant ministra Wojny na usługach obcego wywiadu

Mianowanie ppłk. Miasojedowa adiutantem ministra Spraw Wojskowych spowodowało wybuch wielkiego skandalu politycznego.

7

Minister Suchomlinow, który wziął na siebie ciężkie zadanie obrony swego pupila, wyraził Miasojedowowi ubolewanie, że jego osoba stała się przedmiotem tak żaźniej kampanii prasowej. Oświadczył mu wręcz, że oświadczenie nie wierzy w te wszystkie plotki i uważa je za wysanne z palca. Gdyby bowiem był innego zdania, usunąłby go z ministerstwa i przekazał sądowi wojskowemu.

Oświadczenie to pokrzepiło rozgoryczonego Miasojedowa w duchu. Dodało mu bodźca do podjęcia walki. Przede wszystkim należało załatwić porachunki z bezpośrednim sprawcą skandalu, Guczkowem i Miasojedow wyzwał go na pojedynek.

Wiadomość o pojedynku mającym nastąpić między Guczkowem a Miasojedowem, zelektry-

zowała cały Petersburg. Mieli bowiem pojedynkować się dwaj doskonali strzelcy, którzy już niejednokrotnie zdobywali pierwsze nagrody na konkursach strzelania z rewolweru do celu.

W przeddzień pojedynku Miasojedow wypróbował swą sprawność. Pięćdziesiąt razy strzelił z rewolweru do celu. Trzydzieści pięć razy trafił w środek tarczy. Był z tego niezmiernie zadowolony, był bowiem przekonany, że podczas pojedynku na pewno trafi do celu, którym będzie głowa zniechęconego Guczkowa. Stało się jednak inaczej.

Jesiennego, dżdżystego dnia obaj przeciwnicy spotkali się na polanie za wioską położoną w pobliżu Petersburga. Miasojedow i Guczkow wyciągnęli losy, pierwszy miał strzelać Miasojedow.

Kilka chwil celował Miasojedow w głowę przeciwnika. Guczkow śmiało parzył na wyciągniętą rękę przeciwnika. Miasojedow był śmiertelnie blady. Ręka, w której trzymał re-

wolwer, lekko mu drżała ze zdererowania.

W końcu Miasojedow pociągnął za cyngiel. Padł strzał. Kula ze świstem przecięła powietrze i przeleciała tuż nad uchem Guczkowa, nie zadrasnawszy go nawet.

Teraz przyszła kolej na Guczkova. Strzelił w powietrze i odrzucił rewolwer. W ten sposób dał do zrozumienia, że nie uważa swego przeciwnika za honorowego człowieka i że nie jest wart tego, aby padł od jego kuli w czasie pojedynku.

Miasojedow zgrzytnął zębami z wściekłości i chciał się rzucić na Guczkova. Sekundanci z trudem go powstrzymali.

Również i Suchomlinow przyśpieszył do działania. Wyznaczył komisję śledczą, która miała zbadać, czy zarzuty stawiane Miasojedowowi, odpowiadają prawdzie. Komisja w ciągu kilku tygodni badała dokładnie przedłożony jej materiał i doszła do wniosku, że Miasojedow jest niewinny.

Pani Suchomlinow triumfowała. Gdy mąż zakomunikował jej tę radosną nowinę, rzuciła mu się na szyję i zawołała wzruszona:

— A widzisz kochanie, że miałam rację!

Również i Miasojedow triumfował. Wyszedł bowiem z tej afery z honorem, uznano go przecież za niewinnego, oddano go ojczyźnie oficera!

duszenie:

— Gdzieś tak długo był, Stasiu?

— Spacerowałem — odrzekł, ale takim tonem, iż łatwo było domyśleć się, iż jest mocno wzburzony. Zrozumiał, że żona jego zapewne rozmawiała z Sawickim.

— Czemuś taki markotny — pytał Zawistowski.

Sawicki usiłował uśmiechnąć się, i odrzekł:

— Miałem kiepski sen.

— Co to, śniłeś na ulicy? — roześmiał się Zawistowski.

— Można czasem na jawie mieć kiepski sen.

— Miasz rację — spoglądał na niego uważnie Zawistowski.

Chwilę milczeli oboje. Nagle Sawicki zapytał:

— Słuchaj, Antosiu, czy jestem naprawdę tak uciążliwym gościem? Powiedz szczerze...

— Uciążliwy? Ależ broń Boże! Któż to powiedział?

— A zatem jesteś odmiennego zdania, aniżeli twoja żona!

— Co się stało? — udał Zawistowski zdziwionego, aczkolwiek rozumiał dobrze, o co tu poszło.

Drżącym głosem powiedział Sawicki:

— Twoja małżonka oświadczyła mi, że ja, a przede wszystkim chora musimy się stąd najpóźniej jutro z rana wynieść...

— Ech, głupstwa. Wiesz przecież — baba, jak każda baba. Ma różne zmartwienia — gada tak sobie ni przypiął, ni przylatał...

— O, nie, Antosiu, to nie była czcza gadanina!

— Ale nie powinieneś przejmować się. Być może, to była taka sobie kłótnia... Nieporozumienie... — Zawistowski usiłował za wszelką cenę zbagatelizować to wydarzenie, nie nadawać temu większego znaczenia.

Jakżeż można człowieka po tak ciężkiej chorobie wyrzucić z domu!

Takich słów nie należy brać poważnie: żona jego na pewno nie tak myślała, nie należy się z tego powodu tak denerwować.

— Ależ twoja żona oświadczyła mi kategorycznie, że nie życzy sobie, by ta chora kobieta była tu nawet jeden dzień jeszcze...

— No uspokój się, uspokój się, wszystko będzie w porządku. Najważniejsza rzecz, to nie przejmuj się słowami mojej żony, mam przecież także coś do gadania w tym domu — dodał Zawistowski z uśmiechem na wargach.

Sawicki udał się spać.

W nocy obudziła się Jadzia: kilkakrotnie podał jej mleko i sok pomarańczowy. Zapytała go, żartobliwym tonem, czy jej nie ma jeszcze dość, czy go nie wymęczyła ta choroba...

— Czy mam już dość tego? — uśmiechnął się smutnie. — Przecież ta troska jest moją radością...

Gdy usnęła, siedział jeszcze obok jej łóżka, spoglądał na jej twarz, która była jeszcze blada, ale na której znać już było, iż zdrowie wraca. Piers jej regularnie falowała, a w pokoju słychać było tylko jej nieco już zmęczony oddech.

Sawicki nachylił się nad jej dłoń, i jego usta muskały zlekka jej palce. Nagle poczuł za sobą czyjąś obecność:

Odwrócił się nagle i ujrzał obok drzwi sypialni panią Genię.

Dalszy ciąg jutro.

zaczął pertraktować z nieprzejmowanym wrogiem Freudbergem, Kacnelbogenem w sprawie przejęcia przez niego przedsiębiorstwa.

Jak wielkie interesy prowadził Miasojedow może zobrazować następujący fakt:

Kacnelbogen miał odkupić przedsiębiorstwo za 600 tysięcy rubli. Z sumy tej miał Freudberg za swoje akcje otrzymać 200 tysięcy rubli, podobną kwotę miał otrzymać również Miasojedow, a pozostałe 200 tysięcy rubli miał im Kacnelbogen dać za hotel emigracyjny w Libawie.

Przy tym Miasojedow miał pozostać dyrektorem nowego przedsiębiorstwa w ciągu pięciu lat z pensją 30 tysięcy rubli rocznie.

W chwili wybuchu wojny światowej Miasojedow był zajęty załatwianiem swych spraw handlowych. Poza tym zaprzętały mu umysł sprawy miłosne, które omal nie doprowadziły do wybuchu nowego skandalu.

Jeszcze będąc w Wierzbolowie, zalecał się Miasojedow do żony jednego z żandarmów, do niejkiej Stofbiny. Następnie spotkał ją w Petersburgu i zakochał się w niej po uszy. Miłość ta tak zaślepiła trzeźwego i wyrachowanego gazwyczą Miasojedowa, że był gotów ponieść największe głupstwa, byle tylko nie rozstawać się z ukochaną. (Dalszy ciąg jutro)

Kalendarz dnia

SOBOTA

19 LUTY

Marcelęgo m., Konrada, Słowiański: Scisława. Słońca wsch. 6.45, zach. 16.56. Księżycy wschód 23.13, zach. 8.9.

KRONIKA HISTORYCZNA:

1473 Urodził się w Toruniu Mikołaj Kopernik. 1594 Zygmunt III Waza zostaje królem Szwecji. 1812 Urodził się w Paryżu Zygmunt Krasński. 1831 Pierwsza bitwa pod Wawrem. 1921 Zawarcie przymierza polsko-francuskiego.

PRZYSŁOWIA LUDOWE:

Gdy przyjdzie dzień św. Konrada, Zjawia się głodnych wilków gromada.

CIEKAWY WIADOMOŚCI:

Na terytorium Kanady żyje 150.000 Polaków, pracujących w fabrykach i na roli.

RADY PRAKTYCZNE:

Kiedy atrament zblednie, nasypujemy nieco soli kuchennej do niego i kilka kropli octu, a znowu stanie się użyteczny.

CHOROBY PŁUC

Gruźlica płuc jest nieuleczalną i corocznie, nie robiąc różnicy dla poci, wieku i stanu, kosi miliony ludzi. Przy zwalczaniu chorób płucnych bronchitu uporzędkowego, męczącego kaszlu, grypy itp stosują pp. lekarze

BALSAM TRIKOLAN - AGE

który, ułatwiając wydzieleniu się płuc, wzmacnia organizm i samopoczucie chorego oraz powiększa wagę ciała i usuwa kaszel.

Tłumaczenie snów

Jasny Blendas L. Z. Życzenie ziści się. Koleżanka zazdrości Pani powodzenia. Otrzyma Pani piemiądze. Szatyn myśli o Pani. Nr. 26826. Narzeczony nie zdradza Pani. Podobna się na koleżance, Zosi. Rozrywka czeka Panią. Kłopot, którym nie należy się przejmować, bo minie szybko. Pronumeratorka Nr. 1. Szczęście niespodziewane czeka Panią. Miły nabytek. Gość dawno niewidziany odwiedzi Panią. Sprzeczka będzie z niemłą kobietą. P. Storczyk - Maryla. Wojskowy myśli o Pani. List nadejdzie lub papier urzędowy. Zaprosza Panią w gości lub na zabawę. List Mamy przepowiada przyjemne lato.

Na malej wokandzie...

List winien czyli: „Stracone dwa tygodnie”

(A. E.) Pan Szlama Dawidowicz, którego los pobłogosławił potomkiem pici męskiej, urządził z tej okazji wystawną kolację, i zaprosił na nią lokatorów z całego domu, prócz Izaka Blaufuksa, z którym pokłócił się.

Widać pan Blaufuks mocno sobie wziął ten afront do serca, gdyż nadesłał panu Szlamie oryginalny list, który szczęśliwy ojciec odczytał gościom w czasie kolacji.

List brzmiał, jak następuje: „Luby panie Szlama Absolutnie nie boleję nad faktem, że nie zaprosiłeś mnie pan na tę zbiorową kolację. Z powodu w tym domu oprócz mnie mieszkają tylko łobuzy i złodziej, tacy sami, jak pan, a mnie w podobnym towarzystwie nawet obracać się nie przystoi. Łącząc więc życzenia smacznego i udławacie się, pozostaję ze szacunkiem wielmożny I. Blaufuks”.

Oburzenie gości nie miało granic. Jak jeden mąż ruszyli wszyscy po złośliwego pana Blaufuksa i przywiedli go do sali biesiadnej, ledwie żywego ze strachu. Mało brakowało, a byłby na-

Pełna tabela loterii 2-gi dzień ciągnięcia 1-ej klasy 41-ej loterii

I i II ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 5,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 250 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 500 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 10,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 20,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 50,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 100,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 200,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 500,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 1,000,000 zł) and winning numbers.

Table with lottery numbers and prizes. Columns include prize amounts (e.g., 2,000,000 zł) and winning numbers.

W Paryżu było uroczyste obchodzone święto braterstwa broni dawnych francuskich dywizji z czasów wojny światowej, zorganizowane przez Związek b. Komitant. Zdjęcie przedstawia fragment z uroczystości na dziedzińcu przed Pałacem Inwalidów. Dwiecysta francuskie w strojach alpejskich wreczają kwiaty szefowi sztabu generalnego gen. Gamelin.

Kompan „Szpicbródki“ za kratami!

Przypadkowe spotkanie międzynarodowych włamywaczy — Zuchwałe włamanie do magazynu jubilerskiego — Cynizm kasiarza

Przed kilku dniami wywiadowcy warszawskiego urzędu śledczego przechodząc ul. S. a-łow, zauważyli dwóch znanych im międzynarodowych kasiarzy-włamywaczy, Leona Szydłowskiego i Mariana Piórkowskiego.

Na widok zbliżających się wywiadowców, kasiarze rzucili się do ucieczki, zostali jednak schwytani, zakuci w kajdany i przewiezieni do komitatu, skąd przesłano ich pod silną eskortą do aresztu przy urzędzie śledczym.

KOMPAN SZPICBRÓDKI

Podczas dochodzenia wyszło na jaw, że obaj kasiarze są ściągani listami gończymi przez policję w Lidzie, pod zarzutem zuchwałego włamania i kradzieży do lokalu Sądu Okręgowego. Włamania dokonali oni przy udziale trzeciego współnika. Abrama Gryncajga, słynnego kieszka i kompana Cichockiego „Szpicbródki“, z którym do spółki dokonał podkopu pod Bank Polski w Częstochowie. Kierując się korespondencją, odebraną podczas rewizji kasiarzem, odczekał Gryncajg na jednej z melin w Warsza-

wie i osadzono go w więzieniu. **ECHA WŁAMANIA PRZED 7-miu LATY**

W toku dalszych badań okazało się, że Szydłowski i Piórkowski mają na sumieniu nie zwykłe zuchwałe włamanie do magazynu jubilerskiego w Wilnie, dokonane przed siedmiu laty.

Lupem włamywaczy padła wówczas biżuteria, wartości ponad 80 tysięcy złotych. Spółka dokonania kradzieży świadczy o cynizmie i bezczelności włamywaczy. Badając upatrzone teren, włamywacze zauważyli, że ściana magazynu jubilerskiego przylega do gmachu kościoła. Postanowili zatem dostać się do sklepu przez kościół.

W ROLI POBOŻNYCH

Zaopatrzywszy się w odpowiednie narzędzia i torby, włamywacze udając wielce pobożnych, całymi godzinami przesiadywali w kościele i klęcząc w miejscu, gdzie ściana kościoła na przylegała do ściany magazynu jubilerskiego żarliwie się „modlili“.

Ponieważ „nabożni wierni“ ostentacyjnie składali przy wej-

ściu do świątyni datki biedakom i szczerą ręką wrzucali ofiary pieniężne do puszek, więc dozór kościelny nie podejrzewał wcale, że dwaj „pobożni“ są przysłowiowymi wilkami w owczarni.

Korzystając z samotności i słabego dozoru, włamywacze borowali gorączkowo otwór w ścianie kościoła, druz i cętki ukrywali w przyniesionych torbach, a wychodząc, zaklejali otwór papierem tego samego koloru, co ściana.

ROZPRUCIE KASY

Po dostatecznym przygoto-

waniu, włamywacze ukryli się wieczorem pod ławami kościelnymi, dokończyli nocą borowania otworu, przedostali się do magazynu jubilerskiego rozpruli kasę pancerną i skradli kasę z biżuterią, po czym o świcie tą samą drogą wymknęli się ukradkiem z kościoła, tapetując za sobą ścianę.

Przez dłuższy czas policja nie mogła trafić na ślad zuchwałych włamywaczy i zdawało się, że przestępcy umknęli bezkarnie. Dopiero przypadek spowodował, że po upływie tylu lat winowajcy znaleźli się za

kratami i poniosą zasłużoną karę.

NEUDANE WŁAMANIE

Jak się dowiadujemy, arestowana szajka planowała włamanie do jednej z poważniejszych instytucji kredytowych.

Przy Piórkowskim znaleziono dokładne plany, z wyszczególnieniem tych miejsc, gdzie jego zdaniem należało dokonać podkopu, względnie przekopu. Prace przygotowawcze były już tak dalece zaawansowane, że banda nabyła już butle z tlenem i specjalny komplet precyzyjnych narzędzi.

Dziwaczny krok zakochanego

Porzucony przez narzeczoną skazał się dobrowolnie na milczenie

W mieście Audubon mieszka niezwykle człowiek, który od 50 lat nie wymówił słowa. William Perry nie jest przy tym niemym od urodzenia, ani nie stracił mowy wskutek jakiegoś nieszczęśliwego wypadku, a po prostu sam się skazał na to, że nie wypowie ani słowa.

Do tego dziwaczego kroku skłonił go następujący wypadek. Przed 50 laty Perry zakochał się w uroczej dziewczynie i zdawało się, że ona odwzajemnia mu się w uczuciach.

Zakochani postanowili się pobrać i wyznaczili dzień ślubu. W kościele jednak wydarzyło się coś niezwykłego co omal nie wpechnęło narzeczonego w oślę. Gdy ksiądz zapytał narzeczoną czy zgadza się wyjść za mąż za Williama Perry, odparła z całą stanowczością „nie“ i wybiegła z kościoła.

Perryego ogarnęła wielka rozpacz i gościom weselnym z rudem tylko udało się go uspokoić. Jeden z nich wybiegł z kościoła i zaczął szukać narzeczonej, ale wszelki ślad znikł po niej. W mieście zaczęły krążyć wówczas fantastyczne pogłoski. Opowiadano sobie, że dziewczyna na ligdy nie kochała Perryego, a natomiast żywiła gorące uczucia do kogoś innego. Nie znajdując wyjścia z kłopotliwej sytuacji, postanowiła uciec z ukochanym w dzień ślubu. Nie wiadomo jak sprawa przedstawiała się w rzeczywistości, faktem tylko jest, że narzeczoną Williama Perry nie odnalazła się.

Perry przejął się bardzo tą sprawą. Nie mógł zwalczyć

swej rozpacz, odsunął się od życia towarzyskiego i postanowił nie wymówić słowa, do chwili gdy narzeczoną do niego nie wróci.

Przed kilkoma dniami minęło 50 lat od chwili, gdy narzeczoną Perryego porzuciła go. Perry w dalszym ciągu nie wymawia słowa, porozumiewa się z otoczeniem piśmiennie i jeszcze ciągle ludzi się nadzieją, że narzeczoną wróci do niego.

Trzy ofiary katastrofy

W m. Gera (Turyngia) zderzył się samochód osobowy z tramwajem. Samochód stanął w płomieniach. Dwóch pasażerów poniosło śmierć na miejscu. Jedną kobietę zdołano wydobyc z płonącego samochodu, lecz zmarła ona natychmiast po przewiezieniu do szpitala.

Podwyżka płac pracowników na Śląsku

Spór o podwyżkę płac pracowników umysłowych przemysłu przetwórczego na Śląsku został zakończony zawarciem umowy między pracownikami i pracodawcami. Z dn. 1 lutego płace pracowników śląskiego przemysłu przetwórczego podwyższone zostały o 7 proc.

Zemsta zdradzonej żony

Mąż skarży o odszkodowanie

Głośna sprawa Nonny Wolskiej, córki sędziego okręgowego w Warszawie p. K., która oblała kwasem siarczanym swego męża, Witolda Wolskiego, znowu weszła na wokandę sądową, tym razem już w wydziale cywilnym Sądu Okręgowego.

Jak wiadomo, panna K. poślubiła za męża Witolda Wolskiego, urzędnika wytwórni państwowej, nie znalazła szczęścia w małżeństwie. Wolski obchodził się z żoną w sposób bezwzględny.

Po pewnym czasie nawiązał flirt z dużo starszą od siebie koleżanką biurową. Wolska podpatrzyła tę nową miłość męża i dała wyraz swemu oburzeniu, bijąc spotkaną na ulicy rywalkę i męża parasolką.

Doszło do tego, że Wolscy uzyskali w Sądzie Arcybiskupim separację na czas nieoznaczony. Mimo to młodzianka, bo zaledwie 23-letnia kobieta nie

mogła przeboleć, iż mąż ją zdradza i uknuła nader oryginalny choć przestępczy akt zemsty.

Pewnego dnia udała się na Pragę w przebraniu służącej pod dom rywalki, spodziewając się, iż mąż, jak zwykle, będzie tam oczekiwał na przyjaciółkę, by razem udać się do biura.

Przewidywania okazały się słuszne. Wolski pośpieszonym krokiem szedł pustą ulicą. Nie zwrócił uwagi, że na przeciw niego podąża młoda, zgrabna dziewczyna w chustce, zarzuconej przez głowę na ramiona.

W rękę trzymała koszyk, jak gdyby szła na targ. Spod chustki na głowie wychylały się ciemne włosy. Tylko oczy tej wiejskiej dziewczyny zdawały się przypominać oczy żony.

Nastąpiło spotkanie. W jednej chwili Wolski dostrzegł, iż pod peruczką i chustką kryje się głowa jego żony. Już było za późno. Młoda kobieta jed-

nym rzutem wyciągnęła butelkę z kwasem siarczanym i oblała męża. Cudem tylko zdołał zasłonić się przed chluśnięciem w oczy.

Wolskiego z poparzonymi rękami odwieziono do szpitala Przemienienia Pańskiego. Po paru minutach nadjechał drugi samochód. Była w nim Wolska, która w czasie zamachu poparzyła się również, choć znacznie mniej boleśnie.

Wolska zażądała od lekarza dyżurnego, by ją przede wszystkim ratowano.

Obydwoje małżonkowie wyszli bez większego szwanku.

Wolska stanęła przed Sądem Okręgowym, oskarżona o usiłowanie oślepienia męża. Wolski zgłosił powództwo cywilne o 1 zł tytułem szkód moralnych.

Sąd Okręgowy skazał Wolską na 2 lata więzienia z zawieszeniem wykonania kary, a powództwo cywilne oddalił, wychodząc z założenia, że Wolski był moralnym sprawcą zająścia i jego krzywdy moralne nie są większe od krzywdy wyrządzonej przezeń oskarżonej.

Zarówno Sąd Apelacyjny, jak i Sąd Najwyższy, do których odwołali się prokurator i powód cywilny, wyrok ten utrzymały w mocy.

Po uprawomocnieniu się wyroku Wolski wystąpił na drogę cywilną, żądając odszkodowania za popaloną garderobę, koszty leczenia i 5.000 zł za ból fizyczny.

Wczorajszej rozprawie przewodniczył sędzia Majewski. Rzecznik Wolskiej adw. Niedzielski powoływał się, że sądy karne przypisały Wolskiemu winę w doprowadzeniu jego żony do skrajnej rozpacz i że sprawa odszkodowania, wprawdzie tylko za szkody moralne, została przesądzona aż przez najwyższą instancję. Wolski nie ma więc prawa dochodzić szkód, bo sam je jakby spowodował.

Orzeczenie w tej interesującej sprawie będzie ogłoszone 3 marca.

Wyrok śmierci zatwierdzony

na potwornego matkobójcę z Poznania

Sąd Apelacyjny w Poznaniu rozpatrywał sprawę Floriana Figlarza, skazanego w pierwszej instancji na karę śmierci za zabójstwo w czerwcu ub. r. swej matki, Ewy Figlarzowej i gospodyni Augustyny Oertel o raz z. abowanie kasetki z zawartością 33.000 zł. na szkodę

Jakuba Czernikaua, u którego służyła jego matka w charakterze służącej.

Po przeprowadzonej rozprawie, Sąd Apelacyjny ogłosił wyrok, zatwierdzający karę śmierci dla okarżonego, wymierzoną mu w pierwszej instancji.

Płacz wydobywał się z grobu

Niesamowite wydarzenie na cmentarzu

Mieszkańcy wsi Śmiałka w pow. wieluńskim przeżyli kilka dni grozy z powodu niesamowitego zdarzenia na cmentarzu.

W miesiąc po pogrzebie zmarłej Anny Łasikówny, kilka jej koleżanek odwiedziło grób, celem pemożenia się.

Gdy zaczęły się modlić, usłyszały, jakby płacz z grobu. Przerazone uciekły, opowiadając o zdarzeniu całej wsi.

Rozpoczęły się formalne pielgrzymki mieszkańców, którzy domagali się odkopania grobu, twierdząc, że Łasikówna była w letargu.

Wkrótce jednak wyjaśniło się, że źle wmurowany krzyż na sąsiednim grobie za podmuchem wiatru wydawał dźwięki, podobne do płaczu.

Dziewczynki uległy zbiorowej psychozie strachu, powodując podniecenie całej wsi.

Amnestia zaczęła działać

Więźniowie polityczni w Austrii odzyskali wolność

WIEDEN. Wczoraj rozpoczęło się zwalnianie przestępców politycznych na podstawie amnestii.

Liczba zwalnianych w okręgu wiedeńskim wynosi 510 osób. Władze policyjne otrzymały polecenie jak najszybszego zastosowania postanowień amnestii.

Uciekło 120 trędowatych

z obozu w pow. udniowej Besarabii

CZERNIOWCE. Z obozu dla trędowatych w Tikilestach (południowa Besarabia) uciekło przed kilku tygodniami 120 chorych. Poszukiwania pozostały bez skutku.

Władze sanitarne wezwały ludność okoliczną do wskazy-

nych również w aresztach policyjnych.

Wszyscy przestępcy polityczni muszą przed zwolnieniem podpisać formularz, w którym zobowiązują się powstrzymać na przyszłość od wszelkiego rodzaju działalności politycznej.

wania miejsca przebywania zbiegłych trędowatych. W ostatnich dniach do zakładu zgłosiło się 18 zbiegów, prosząc o ponowne przyjęcie.

Co do reszty chorych brak jakichkolwiek wiadomości.

Światowy rekord wysokości

zdołał pilot śląskiego okręgu L. O. P. P.

W dn. 16 bm. pilot śląskiego okręgu wojewódzkiego L. O. P. P. Michał Ofierski, kierownik wyższej szkoły szybowcowej L. O. P. P. w Katowicach zdołał na moto-szybowcu typu „Bak“ światowy rekord wysokości w kategorii moto-szybow-

ców, osiągając wysokość 4.6 metrów ponad poziom startu.

Lot został wykonany na molo-szybowcu, stanowiącym własność śląskiego okręgu L.O.P.P. Start do rekordowego lotu nastąpił z lotniska Mokotowskiego w Warszawie.

KONRAD RYLSKI

MŚCICIEL

PRAWDZIWE DZIEJE SŁAWNEGO ZBOJNIKA
DOBROCZYŃCY BIEDNYCH I POKRZYWDZONYCH

Było to w czasach przedwojennych.

Na Kaukazie grasował ze swoją bandą herszt zbójcki Selim-Chan. Ale Selim-Chan nie był zwykłym zbojem...

Był to bohater narodowy Czeceńców (Czeceńcy — to szczerp kaukaski), który zorganizował w górach bandę wiernych mu Czeceńców, porwał ludzi bogatych, a otrzymywany później okup pieniądze rozdawał między ubogich mieszkańców gór.

Selim-Chan stał się postrachem całego Kaukazu. Żaden bogacz nie był pewny swego mienia...

Z wyczynów Selim-Chana głośnie było, — między innymi, — porwanie jedynaczki bogatego magnata naftowego, Olginińskiego. (Był to Polak, który przybył na Kaukaz z Warszawy).

Gdy jedynaczka ta, imieniem Marta, wróciła do domu po złożeniu okupu przez jej ojca, uciekła dobrowolnie z domu rodziców i wróciła do Selim-Chana. Pokochała go bowiem gorąco i została jego żoną.

Jej ojciec, ogromnie do niej przywiązany, powędrował w góry w przebraniu Czeceńca na jej poszukiwanie. Ale gdy ją wreszcie odnalazł, Marta nie chciała nawet słyszeć o powrocie do domu, o opuszczeniu Selim-Chana.

Jeden oficer carski, Kibirow, postanowił za wszelką cenę schwycić Selim-Chana. O swoim zamiarze oznajmił on władzom wojskowym, nie chciał jednak w żaden sposób wyjaśnić, na czym polega jego plan. Zgodzono się uszanować jego wolę.

Tymczasem Kibirow, przebrawszy się za Czeceńca, dostał się do bandy Selim-Chana i pozyskał sobie jego zaufanie jako Czeceńca Ali.

Gdy pewnego dnia Czeceńca Chadzi, zaufany Selim-Chana przyniósł zasłyszana gdzieś wiadomość, że niejaki oficer Kibirow stara się dostać w zdradzieckim celu do bandy Chana, Selim-Chan zwrócił się do Kibirowa: „Ty, Ali, najlepiej dasz sobie z tym radę... Trzeba „uprzętać” z drogi tego Kibirowa...”

W związku z zamordowaniem Kibirowa generał-gubernator Michejew zwołał do Groznego wielką naradę.

Na naradzie zabrał głos oficer Gregory Siokrski i oświadczył: „Ja mam plan schwytania Selim-Chana”. Wszystkie głowy zwróciły się w jego stronę.

Oficer Sikorski oświadczył, że postara się w przebraniu Czeceńca dostać do bandy Selim-Chana, aby wydać go po tym w ręce władz. Nagle, podczas zebrania, dano znać telefonicznie generał-gubernatorowi, że Selim-Chan porwał milionera amerykańskiego.

Misję porwania milionera amerykańskiego Selim-Chan powierzył Kibirowowi i Esaudowi. Przed udaniem się w drogę Kibirow poszedł się pożegnać z Selim-Chanem.

Esaud udał się do hotelu „Niagara”, by się pod jakimś pretekstem dowiedzieć czegoś o amerykańskim milionerze. W tym celu zawiązał rozmowę z portierem hotelu.

Od portiera dowiedzieli się, że milioner amerykański wyjeżdża wieczorem do Baku. Udali się więc obaj do mieszkającego w pobliskim aule Hamida i umówili się, że ktoś będzie czekał z parą koni niedaleko stacji Dagestan. Tam miało dokonać porwania milionera.

Esaud i Kibirow włożyli mundury oficerskie i w tym przebraniu udali się na dworzec kislowodski. Tam zobaczyli miliona amerykańskiego, jak wychodził na peron. Dwaj „oficerowie” podążyli także ku drzwiom, prowadzącym na peron.

„Oficerowie” Esaud i Kibirow wstępi do tego samego przedziału co i Amerykanin. Po drodze nawiązali z nim rozmowę.

Gdy byli niedaleko stacji Dagestan, Kibirow błyskawicznym ruchem zerwał plombę i pociągnął za rączkę hamulca, a Esaud rzucił się na Amerykanina.

Esaud porwał Amerykanina na ręce, zakneblowawszy mu przed tym usta, potem razem z Kibirowem wyskoczyli z pociągu...

Kilka minut później dosiedli koni, które na nich czekały w umówionym miejscu...

Kibirow i Esaud zajechali do Hamida. Odpocząwszy nieco, postanowili wyruszyć tej samej jeszcze nocy do obozu Selim-Chana. Hamid wyszedł, żeby im przynieść ubranie, mieli bowiem jeszcze na sobie wciąż oficerskie mundury.

Nad ranem Esaud i Kibirow wraz z Amerykaninem przybyli do obozu Selim-Chana.

Potem Selim - Chan kazał przyprowadzić sobie Amerykanina.

Amerykanin był zaskoczony szlachetnym wyglądem twarzy Selim - Chana. Nie czuł wcale strachu, tylko zdumienie. Selim - Chan poznał to po nim od razu.

Selim - Chan zażądał od Amerykanina siedemdziesięciu tysięcy rubli okupu. Amerykanin widząc, że jest w jego rękach, odparł: „Dobrze, postaram się o tę sumę”

— Tak, to lubię! — powiedział po czeceńsku Selim - Chan. — Kiedy do nich ostro przemówić, to od razu przestają się targować...

A po chwili zwrócił się znów do Amerykanina: — Niech pan więc napisze, żeby przysłali panu te pieniądze... Proszę pamiętać, że z chwilą, gdy otrzymamy pieniądze, będzie pan wolny... Czy musi pan pisać aż do Ameryki?...

— Właściwie nie... — odparł spokojnie i rzeczowo Amerykanin. — Mogę napisać do zarządu moich sztybów naftowych w Baku... — w tym miejscu w głosie Johna Smitha zabrzmiała nutka dumy wielkiego posiadacza. — Stamtąd przysłał mi natychmiast żądania sumę...

— O, jeżeli tak, to doskonale... — powiedział z zadowoleniem Selim - Chan. — To będzie i dla nas lepiej i dla pana oczywiście, jeżeli pieniądze otrzymamy szybko.

— Widzisz, mój Kaui, — wtrącił po czeceńsku, — twoja kasa będzie napelniona w o wiele krótszym czasie, aniżeli się tego spodziewałem...

— Przez kogo mogę przesłać list? — zapytał

Amerykanin głosem spokojnym i opanowanym. — I gdzie mają przysłać pieniądze?

— Oho, śpieszy mu się widać do tej wolności, — uśmiechnął się Kaui. — To jednak mądry człowiek... Miałeś rację, Chanie... On tak spokojnie z nami rozmawia, nie denerwuje się, tak, jakby załatwiał jakieś interesy u siebie w biurze...

— Tak... to dobre porównanie... — odpowiedział mu Selim - Chan, a potem zwrócił się do Amerykanina:

— Już jeden z moich ludzi załatwi to z panem... — powiedział, po czym rozglądał się chwilę po otaczających go Czeceńcach.

— Ali, już ty to najlepiej załatwisz.. Idź z nim i powiedz mu, co i jak ma napisać... — zaproponował.

— Dobrze, Chanie... To drobnostka... — odpowiedział Ali i skinąwszy na Amerykanina, zabrał się do odejścia:

— Choźmy... już ja panu wszystko wyjaśnię... — powiedział.

Amerykanin ukłonił się lekko Selim - Chanowi i poszedł za Kibirowem.

„Cha... cha... — śmieje się z cicha Kibirow z jakimś szatańskim wprost zadowoleniem.

Selim - Chan spoglądał za nim z pewnym zadowoleniem i uznaniem.

— To porządny giaur... — odezwał się jeszcze raz do Kauiego.

Kibirow był bardzo zadowolony, że znalazł okazję, aby się oddalił trochę od Selim - Chana, chciał bowiem pozostać sam, ze swoimi myślami... Przez cały czas rozmowy Selim - Chana z Amerykaninem nurtowała go uporczywie jedna myśl:

„Czas skończyć z tym zbojem... najwyższy czas...”

I Kibirow postanowił.

„Trzeba koniecznie wymyśleć jakiś skuteczny sposób na tego Selim - Chana...”

To też teraz był zadowolony, że będzie mógł zastanowić się nad sposobem schwytania tego herszta bandy czeceńskiej, jak go w duchu nazywał Kibirow.

Kibirow postanowił przede wszystkim załatwić sprawę listu tego Amerykanina, po pierwsze dlatego, żeby się wywiązać z otrzymanego polecenia, a po drugie — żeby nie mieć już, jak to mówią, nic na głowie... Wtedy będzie mógł swobodnie zająć się ułożeniem odpowiedniego planu.

Sprawa napisania listu zajęła bardzo mało czasu.

Kibirow podyktował Amerykaninowi list następującej treści:

„Proszę niezwłocznie przygotować sumę pięćdziesięciu tysięcy rubli i złożyć ją we wskazanym niżej miejscu w górach. Proszę panów kategorycznie, żeby o niczym nie zawiadamiać policji. Tu idzie o całość mojej osoby, pieniądze muszą być natychmiast przysłane...”

Potem następowało dokładne podanie miejsca w górach, w którym muszą być odłożone żądane pieniądze i podpis Johna Smitha.

Kibirow zabrał list, by go w odpowiedni sposób

przesłać do zarządu szybu naftowego, którego właścicielem był Amerykanin. Potem oddał Amerykanina pod opiekę jednego z Czeceńców, a sam udał się nieco od miejsca, w którym skupiało się życie obozu...

Kibirow znalazł się wreszcie sam jeden w górach, w miejscu ogromnie malowniczym...

Milczące kolosy górskie wznosiły się dumnie ku niebiosom, z daleka dochodził szum wodospadów... Poza tym panowała tu niczym nie zakłócona cisza...

Cisza ta działała jak cudowne lekarstwo na duszę Kibirowa... Myśli jego stawały się coraz to jaśniejsze, coraz wyrazistsze... Powoli dojrzewał w nim plan...

„Żeby schwycić Selim - Chana, trzeba go przede wszystkim wypiągnąć stąd z obozu”, — myślał Kibirow. — „To jest bezwzględnie konieczne... Tu, wśród jego Czeceńców, nic się nie uda zrobić, a czekać znów na okazję, gdy znajdzie się z nim sam na sam w górach, tak jak wtedy...”

Kibirow przypomniał sobie wydarzenie, które miało miejsce w drodze gdy szedł sam z Selim - Chanem do wsi Dariak...

Jak to wtedy było już łatwo wziąć go w swoje ręce...

Wydawało się, że już - już... za chwil parę ten zbój będzie leżał związany sznurami, bezsilny i zdany na łaskę i niełaskę swego „Aliego”...

„Ale ten herszt zbójcki nie dał się schwycić...” — Kibirow aż zgrzytnął zębami na to wspomnienie. — „W ostatniej chwili ocalił swoje życie...”

„Nie... — zdecydował Kibirow. — Nie można dłużej czekać, aż znów się nadarzy jakaś okazja... Trzeba go pośpiesznie wyciągnąć w góry, zdale od wszystkich...”

Tak... Ale jak to zrobić?

Nagle doskonała myśl wpadła do głowy Kibirowa:

„Powiem mu”, — pomyślał, — „że mam plan schwytania jego największego wroga, generał-gubernatora Michejewa... I że muszę z nim pomówić o tym na osobności...”

Serce zabiło silniej w piersi Kibirowa na tę myśl.

„Tak...” — radował się w duchu, — „tak będzie najlepiej... On się na pewno da wzięć na tę wędkę... Generał gubernator jest przecież jego najzaciętszym wrogiem...”

Nagle obudziła się w nim wątpliwość:

„A jeżeli on będzie uważał, że możemy równie dobrze pomówić o tym tu, w obozie?...”

Jak go przekonać, że musimy się stąd oddalić?...”

„To nie...” — odpowiedział sobie Kibirow po chwili. — „Powiem mu, że tu ktoś może jednak dosłyszeć, o czym mówimy... i że tego musimy uniknąć... To jest tak ważna sprawa, to schwytanie Michejewa, że w ogóle nikt nie powinien nawet wiedzieć, że on Ali, zamierza to uczynić... Tajemnica, o której wiedzą trze, chociażby ludzie, przestaje być tajemnicą...”

„Tak, tak właśnie mu powiem”, — myśli Kibirow. — „On się na pewno z tym zgodzi, ma wszak do mnie takie ogromne zaufanie...”

„A co będzie potem?... Potem, gdy już wyciągnę go w góry?...” — zadał sobie Kibirow pytanie.

„Potem...” — zaczęła pracować jego wyobraźnia, — „potem... Postaram się tak wszystko ułożyć, żeby ta nasza wędrowka wypadła nocą...”

„Selim - Chan lubi takie wycieczki... Lubi przy tym moje towarzystwo... Będzie pownie jeszcze zadowolony z tej „wyprawy”...”

„Cha - cha... — śmieje się z cicha Kibirow, z jakimś szatańskim wprost zadowoleniem. — Odwzięczę mu się za wszystko, co musiałem tu zrobić, za wszystkie przestępstwa, których się musiałem dopuścić z jego rozkazu...”

Kibirow, który nie raz cierpiał na myśl o swoim judaszowym postępowaniu wobec Selim - Chana, nie pamiętał w tej chwili wcale o tej okoliczności, nie pamiętał wcale o dobroci i sympatii, jaką go darzył Selim - Chan... Opanowany był jednym jedynym pragnieniem:

Oddać Selim - Chana w ręce władz!

Kibirow łamał sobie głowę nad tym, w jaki sposób ten cel ostatecznie osiągnąć.

„Dobrze”, — myślał, — „będę z Selim - Chanem sam w górach... On, jak wtedy, położy się spać do szataśu... Ja pobiegnę po policję... Ale co będzie, jeżeli się znów obudzi w ostatniej chwili?!”

Rozpacz ogarnęła Kibirowa na tę myśl.

Ale nagle zadął na całym cielem...

Cudowna myśl jak błyskawica rozjaśniła jego umysł...

(Dalszy ciąg jutro)

KRONIKA KRAKOWA

Inżynier Doboszyński pozostanie we Lwowie

Wobec wyroku, jaki wydał trybunał lwowski, inżynier Adam Doboszyński ma jeszcze pozostać przez 4 miesiące w aresz-

cie. Jak się dowiadujemy, inż. Doboszyński nie będzie przewieziony do Krakowa lecz pozostanie prawdopodobnie w Brygidkach lwowskich.

Rozwiązanie organizacji akademickich

Wobec nieprzeprowadzenia w określonym terminie wymaganych zmian statutowych senat akademicki Uniwersytetu

Jagiellońskiego powziął decyzję rozwiązania kilkudziesięciu organizacji akademickich. Wśród rozwiązanych stowarzy-

Sfałszował bilet turystyczny kolejowy

został skazany na 8 miesięcy więzienia

Sąd okręgowy karny w Krakowie rozpatrywał wczoraj sprawę Henryka Zięglera urzędnika prywatnego z Rabki.

Zięgler w październiku ub. r. sfałszował bilet turystyczny ko-

lejowy z Rabki do Krakowa i taki bilet użył narażając Skarbu państwa na straty.

W czasie kontroli przez rewizora Morawskiego został on przychwycony.

Sąd skazał Zięglera na łączną karę 8 miesięcy więzienia w zawieszaniu na 3 lata.

Rozprawie przewodniczył s. o. dr. Bartynowski oskarżał prokurator dr. Siennicki.

Niebezpieczny przestępca postrzelony

w czasie ucieczki przed policją

Od dłuższego czasu poszukiwany był przez sądy i policję niejaki Jan Zajac mający na sumieniu różne kryminalne sprawy.

Wczoraj rano w miejscowości Opatkowce w pow. krak. po-

licjant natknął się na Zajacę, którego zatrzymał i poprowadził do Posterunku P. P.

Wdrodze Zajac rzucił się do ucieczki.

Policjant wezwał go do zatrzymania się, a gdy to nie od-

niosło skutku strzelił w jego kierunku.

Ugodzony Zajac padł na ziemię.

Rannego przewieziono do szpitala św. Łazarza w Krakowie.

Nagły zgon kobiety w pociągu w Krakowie

Wczoraj w pociągu osobowym zdążającym ze Skawiny do Krakowa zmarła nagle w wagonie II. kl. nieznaną osobą z wyglądu przekupka w wieku około 50 lat.

Zwłoki owej kobiety zostały przewiezione do Zakładu Medycyny Sądowej.

Według zebranych informacji, pochodzi ona z Krakowa i handlowała cukierkami w czwa-

riek na targu w Skawinie.

Kto może przyczynić się do ustalenia tożsamości tej kobiety, winien zgłosić się w najbliższym urzędzie policyjnym.

Miła córka okradła swą matkę

W dniu wczorajszym zawiadomiono władze że Kokoszka Maria lat 18 przy ul. Czarnowiej-

skiej L. 19 zamieszkała po dokonaniu kradzieży biżuterii wartości 6.666 zł. na szkodę swej

matki Marii Kokoszki i zbiegła w niewiadomym kierunku.

Wielkie korso kwiatowe na dochód budowy Muzeum Narodowego w Krakowie

Onegdaj podaliśmy wiadomość, iż Komitet Budowy Muzeum Narodowego w Krakowie zamierza urządzać w lecie br. wspaniałe widowisko pt. „Korso Kwiatowe” na rzecz budowy nowego gmachu muzealnego.

Udział w oryginalnej i pomysłowej imprezie miałyby wziąć przede wszystkim przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe pragnące zareklamować swe wyroby.

Według spisu poniżej podanego należy się spodziewać bardzo licznego udziału wszelakich przedsiębiorstw z całej Polski.

Ogłaszamy podług kolejności wpływów zgłoszenia:

Polska Spółka obuwia Bata Sp. Akc. w Chelmku.

Altese Wisła S. A. Fabryka tutek i bibulek w Krakowie

Komunalna Kasa Oszczędno-

ci Powiatu Krakowskiego w Krakowie.

Komunalna Kasa Oszczędności Miasta Krakowa w Krakowie.

„Orzeł Polski Przemysł obuwiczny i Tow. Handlowe S. A. „Delka” w Krakowie.

Jakub Gross porcelana kryształowy i plater w Krakowie.

Edward Lutz S. z ogr. odp. fabryka farb i lakierów w Krakowie.

Leon Holzer gen. przedstawiciel na Polskę zegarków „Omega” w Krakowie.

Michał Weitz firanki i materiały meblowe w Krakowie itd.

Ponadto zgłosiło się szereg firm kosmetycznych fabryk lakierów itd.

Niektóre zaś nie mogąc wziąć udziału wpłaciły pewne kwoty

pragnąc złożyć dar na piękny cel jakim jest budowa Muzeum Narodowego.

Np. „Lignoza” S. A. fabryka w Katowicach zł. 250 (poprzednio zł. 5.000) Bracia Bisans kawiarnia Cristal w Krakowie zł. 50 Dyr. Polskiego Monopolu Loteryjnego w Warszawie zł. 100 itd.

Dalsze firmy ogłosimy w najbliższych dniach.

Przewidujemy iż pisemne zgłoszenia przyjmuje Komitet Budowy Muzeum Narodowego (Zarz. m.) w Krakowie.

Koszt udziału wynosi zł. 100 Komitet przygotowuje liczne nagrody.

Wszystkie wozy będą sfilowane i wyświetlane w kinoteatrach oraz ogłaszane w prasie.

Widowisko pomyślane jest na wielką skalę o znaczeniu ogólnopolską.

Mgr. Hodakowski referentem prasowym województwa

Jak się dowiadujemy na stanowisko referenta prasowego województwa krakowskiego urzędu wojewódzkiego powołany został mgr. Tadeusz Hodakowski.

Sekretariat p. wojewody obejmuje mgr. Edward Żuliński.

Zgon b. ministra w Krakowie.

W jednej z lecznic krakowskich zmarł śp. Stefan Przanowski b. minister przemysłu i handlu.

Zwłoki śp. zmarłego przewiezione zostaną do Warszawy.

ZABÓJCY PRZED SĄDEM W KRAKOWIE

Przed sądem okr. karnym w Krakowie zasiadł wczoraj na ławie oskarżonych Stefan Gomułski i Władysław Bulka oskarżeni o zabójstwo.

Jak wynika z aktu oskarżenia Pasek znajdując się w szynku Michalka gdzie uraczył się alkoholem wywołał awanturę z towarzyszami.

Gdy Pasek wyszedł z szynku dopadli na niego Gomułski i Bulka oraz Nowakowie i zamordowali Paska.

Po przeprowadzonej rozprawie sąd skazał Gogułskiego na 6 lat więzienia Bulkę na 2 lata E. Nowaka na 18 miesięcy A. Nowaka na 1 rok więzienia.

Sport

Terminarz niedzielnych zawodów.

Piłka ręczna. W dalszym ciągu rozgrywek o mistrzostwo okręgu krakowskiego w koszykówce męskiej na halii Osrodka WF. przy ul. Zwierzynieckiej spotkają się: o godz. 17. Garbarnia - Modrzejówka.

Spotkanie to będzie decydujące która z tych drużyn spadnie do klasy niższej.

O godz. 18 spotkają się Wisła - Wawel, a o godz. 19 Cracovia - Olsza.

Ze względu na wyrównany poziom obu drużyn, zawody zapowiadają się ciekawie.

BOKS. O godz. 11.30 w teatrze Bagatela odbędą się zawody pomiędzy Policjnym KS. Katowice a miejscową Makkabi.

O godz. 19 w sali Sokoła Krakowskiego spotkają się Garbarnia - Sokół W Sokole wystąpią poraz pierwszy byli zawodnicy Wawelu, to też spotkanie to budzi duże zainteresowanie.

Wgod. wieczornych w pływalni Y.M.C.A. odbędą się zawody pływackie z udziałem zawodników Wisły, Cracovii, oraz Śląska.

JESZCZE O CHMIELEWSKIM

Nasz mistrz Chmielewski dotąd kontraktu jeszcze nie podpisał mimo, iż na 3 marca b. r. zarezerwowano dla niego miejsce na statku „Batory”.

Chmielewski oświadcza, że kontraktu bez braci Cyganiewiczów (którzy są w Ameryce) nie podpisze.

Jako swego następcę w wadze średniej uważa Pisarskiego.

Mistrzostwa świata w Zakopanem.

Jak wiadomo, organizację mistrzostwa świata w hokeju na lodzie na r. 1939 powierzono Szwecji.

Szwedzi jednak z tej organizacji rezygnują na rzecz Polski, tak, że mistrzostwa świata w r. 1939 odbędą się przypuszczalnie w Zakopanem.

Z teatru im. J. Słowackiego.

„Sen wujaszka” według T. Dostojewskiego, w reżyserii Wacława Radulskiego będzie grany we środę, śrym.

Równocześnie rozpoczęły się próby z „Małego Domku”. Jest to jedno z najcenniejszych dzieł znakomitego pisarza nieregrane w Krakowie.

Sztukę tę przypomni teatr krakowski w związku z uczczeniem 30-lecia pracy scenicznej Józefa Karbowskiego.

W pełnym toku są przygotowania do wystawienia „Fedry” Racine’a z Zofią Jaroszewską w roli tytułowej.

TEATR BAGATELA

Kapitałna rewia p. t. „Kobietki z pieprzykiem” oraz film „Będziesz moją na zawsze”.

Ułani Ks. Józefa w teatrze Z.M.P. i R.

W niedzielę w Teatrze Zw. Młod. Przem. i Ręk. Skarbowska 2 — premiera przepięknej sztuki Ułani Ks. Józefa Początek o godzinie 6 wieczorem.

Bilety wcześniej do nabycia u portjera w gmachu.

REPERTUAR KIN:

APOLLO: Premiera

ADRIA: „W ogniu pocisków

ATLANTIC: Statek niewolników

L. O. P. P.: Życie ulicy

PROMIEN: Książę i żebrak

SWIT: Kościuszkę pod Racławicami

SZTUKA: Robert i Bertrand

UCIECHA: Muzyka dla Ciebie

STELLA: Pan redaktor szaleje

WANDA: Motyl hiszpański

RADIO

6.15 audycja poranna 11.15 audycja dla szkół 11.57 sygnał czasu 12.03 audycja południowa 13.45 koncert żywych 14.45 wiadomości bieżące 15.30 wiadomości gospodarcze 16.50 pogadanka aktualna 17.15 recital fortepiana nowy 18.00 wiadomości sportowe 18.15 Kraków wczorajszy i dzisiejszy 19.50 pogadanka aktualna 20.00 koncert rozrywkowy 20.45 dziennik wieczorny 21.00 wielka wieczornica taneczna.

NOCNY DYŻU RAPTEK.

Pod Złotą Koroną Rynek Gl. 22.

Pod Eskulapem ul. św. Gertrudy 1

Pod Złotym Lwem ul. Długa L. 4

Pod Złotym Orłem ul. Krakowska k. 9

Mariańska ul. Kazmierza W. 78.

w Podgórzu

w Podgórzu

Pod Hygeą ul. Kalwaryjska 27

NOCNY DYŻUR LEKARZY

Dym Ossi — Gertrudy 18. tel.

105-58

Okrzeński A. Batorego 20

Dornfeld H. — Grodaka 50 tel.

164-83

Fischab I. — Sebestyana 33 tel.

109-50

TYLKO w jedynej pralni

„PEREA”

10 gr. Pranie kołnierzyka 10 gr.

Czyszczenie ubrania

ZŁ 3.50

Czyszczenie sukni

ZŁ 2.—

Centrala: Kraków, Wolnica 8

Filia: Wrzesińska 1

Redakcja i Administracja: Kraków, Mały Rynek Nr. 1. I. p. Tel. 177-01. Redaktor przyjmuje od godziny 16—17. Konto czekowe PKO. 414.795.

CENY OGŁOSZEŃ: W kronice krakowskiej i wiersz mm. 1 zł. Cała strona 1.000 zł. — Drobne 10 gr. za wyraz. — Poszukiwania pracy 5 gr. za wyraz.

Redaktor odpowiedzialny i wydawca: Alfred Kwiatkowski. Naliczytość poczt. opłaconą ryczałtem. Drukarnia „Monopol” w Krakowie, ul. Na Gródku 2.